

FOAIA POPORULUI

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an . . . . . 5 cor. 40 bani.
Pe 6 jumătate de an . . . . . 2 cor. 70 bani.
România, America și alte țări străine 11 cor. anual.
Abonamente se fac la „Tipografia Poporului” Sibiu.

Foale politică Apare în fiecare Duminică.

Telefon Nr. 146.
Adresa telegrafică: „Foaia Poporului”, Sibiu.

INSERATE:

să primesc la BIROUL ADMINISTRAȚIEI
(Strada Măcelarilor Nr. 12).

Un șir pețit prima-dată 14 bani, a doua-ora
12 bani, a treia-ora 10 bani.

România la răspântie.

Sibiu, 4 Februarie 1916.

De câțva timp, se vorbește iarăși cu mult zor despre ținuta României, despre planurile ei, și mai cu seamă despre tainica ei tăcere oficioasă, în fața marilor lupte ce se pregătesc nu departe de hotarele ei. Ca un răsunset al acestei fierberii, care se întâmplă în regatul vecin cu monarhia noastră, trebuie să socotim și scrisoarea publicată de gazeta „Berliner Tageblatt” din Berlin, la loc de frunte, trimisă de corespondentul ei de la Sofia, și pe care ne străduim s'o talmăcim și noi, în numărul de față cetitorilor noștri.

Fără de-a socoti bineînțeles fierberea aceasta din România, zice corespondentul, de-o serioasă ascuțire a lucrurilor, totuși trebuie să-i dăm o deosebită însemnătate. Agitațiile zilnice, pe cari le trezește antanta în București, stăruesc a urma neîncetat, și cu toate că până acum nu i-a răușit să-și ajungă pe deplin ținta, cătră care își îndreptează toate silințele, totuși unele fapte sunt în măsură de-a pune pentru viitor pe gânduri, puterile centrale (din mijloc). Ținuta nehotărâtă a guvernului, dlui Brătianu, a adus lucrurile acolo, că în anumite cercuri bine înștiințate, atât din punct de vedere militar cât și economic stăpânește neliniște și îngrijorare.

Dupăce, după multe greutăți s'a înfăptuit în fine învoirea, ca cele 50,000 de vagoane de cereale pe cari le cumpăraseră puterile din mijloc să se pornească odată la drum, puterile antantei au știut găsi tot felul de mijloace, ca să oprească trecerea peste granițele țării ale acestor vagoane, începând și ei să cumpere mari grămezi de bucate, în parte în adevăr, în parte numai de ochii lumii, cu toate că nu se știe încă

limpede cum vor putea transporta aceste cereale în țările din apus, deoarece o vindere a lor în Rusia este cu neputință, fiindcă ea are însași magazii întregi pline de bucate, pe cari nu știe unde să le desfacă.

În fiecare zi se tipăresc în gazetele din România publicațiuni de-ale ambasadei engleze (ministru englez la București), în cari vânzătorii români de cereale și agronomii sunt provocați de-a vinde ambasadei sau agenților ei, toate bucatele ce le au, ridicându-se în felul acesta nu numai prețul bucatelor în mod îngrozitor, ci oprindu-se și vagoanele, cari ar fi trebuit să ducă cerealele puterilor centrale, și în felul acesta făcându-le mari greutăți.

Pregătirile militare ale României însă, mai mult decât cele spuse mai sus, pun pe gânduri cercurile diplomatice din Sofia. Deși n'a fost decretată încă mobilizarea, totuși stau sub drapel 8 din 10 părți din armată, iar cea mai mare parte a trupelor sunt adunate cătră hotarele monarhiei Austro-Ungare și cătră hotarele Bulgariei, cât timp trupele dela granița Basarabiei n'au primit nici o întărire. Tot astfel și artileria grea a României este grămadită la aceste părți, fiind de luni de zile retrase de pe coastele Mării negre. Lucrurile acestea, bineînțeles, nu trebuie să lase nepăsătoare puterile centrale, mai cu seamă știindu-se truda antantei pusă în slujba mișcării Bucureștilor. Afară de asta antanta nu se sfiște a mărturisi pe față, că în clipa când va începe marea ofensivă pe toate fronturile deopotrivă, atât România cât și Grecia, se vor alătura lor. Din toate acestea pare a se ivi tot mai mult trebuința, de-a i-se pune României

o întrebare hotărâtă, din partea puterilor centrale, în afacerea ținitei ei. Și se pare, încheie corespondentul scrisoarea lui, că puterilor centrale și aliaților lor nu le lipsește tăria, ca atacurilor nerușinate îndreptate împotriva Greciei să se răspundă cu măsuri corăspunzătoare, luate în alte părți.

Pentru orfelinatul din Sibiu.

Pruncii sunt nădejdea și fericirea părinților. Un om, care nu-și iubește fiii săi, e mai rău decât o fiară, care însă își iubește puii, ba își dă chiar și viața pentru ei. — Ce folos are un om de viața și averea lui, dacă prunci nu are? — El rămâne un pom neroditor. Cu el pierde și seminția și pomenirea lui. Un om fără prunci nu poate avea fericire deplină. Patriarhul Avram a avut avere, care azi ar face milioane, avea treisute optzeci de slujbi și era om drept naintea lui Dumnezeu și totuși nu se simțea fericit, căci prunci nu avea. Fericirea deplină numai atunci a intrat în cortul său, când i-a dat Dumnezeu un fiu. Pentru oamenii fără prunci numai o mângâiere și o fericire este, adică: ajutorarea orfanilor adică a pruncilor țără de părinți și jertfirea pentru lege și neam.

Așa e și un popor sau un neam. Pruncii sunt nădejdea în viitorul neamului. Un neam, care nu se îngrijește de creșterea trupeză și sufletească a fiilor săi, n'are viitor, își sapă el însuși mormântul și pierde, iară numele lui va fi pomenit cu scârbă de alte neamuri pentru a arăta cu el o pildă de nevrednicie și slăbiciune. Un popor, care doarește, ca el și urmașii lui să ajungă la bine și fericire, trebuie să jertfească cu drag și cu inimă bună pentru creșterea și luminarea fiilor neamului său. Jertfa atunci trebuie adusă, când e și lipsa de ea mai mare, „cine dă degrabă, dă de douăori”, — zice un proverb vechiu al strămoșilor noștri.

Războiul acesta a răpit și va mări încă pe mulți tați dela pruncii lor. Mulți din părinții morți în luptă pentru tron și țară au fost oameni fără avere și numai cu truda mânilor lor și-au câștigat pâinea pentru fiii săi. Pe acei orfani e dator neamul să-i crească, căci sângele și rodul neamului sunt. Neamul numai așa i va putea crește, dacă va întemeia un „orfelinat” s'au casă pen-

tru orfani, unde pruncii orfani vor avea îngrijire și creștere, ca în casa lor părintească.

Înalt Prea Sfinția Sa Ioan Meșianu mitropolitul din Sibiu, văzând lipsa unui orfelinat și văzând dorul și jertfa adusă deja de câțiva bărbați cu iubire de neam, a hotărât întemeierea „Orfelinatului“ adevărat „casa pentru orfani“, celor căzuți în războiu. E datorința neamului acum, atât a celor avuți, cât și a celor săraci, ca toți să jertfească ca să se întemeieze orfelinatul. Cine nu va grăbi cu dăruirea sa, nu e creștin adevărat și nu e nici Român adevărat.

Se vor afla și oameni împetriți la inimă, din inima cărora a secat „iubirea față de deapropapele“ și vor zice, că se va îngriji statul de orfani. Să nu le credem, că mincinoși sunt și nu este adevăr în gura lor.

Statul, după sfârșitul războiului, are să se îngrijească de multe și numai atâta poate face și statul, cât îi ajung venitele țării. Statul nu se va putea îngriji de toate. Multe trebuie să le facă mila și dragostea creștinească. După sfârșitul războiului acela popor va ajunge mai iute la bine și fericire, care va jertfi mai mult pentru ajutorarea celor neputincioși și în locul întâiu pentru ajutorarea și creșterea pruncilor săraci rămași fără părinți, ca să se ridice și aceia bărbați vrednici în sânul neamului. Vai de acel popor, care va aștepta să-i vină toate de a gata dela stat. Va fi ca și omul, care trăiește din mila altuia.

Voi „tați“ și „mame“ ați văzut, cu cât dor așteaptă pruncii pe părinții lor duși de-acasă și ați văzut, cât de fericiți se simțesc pruncii în brațele părinților. Gândiți-vă, că sunt prunci săraci, a căror tată a murit pe câmpul de luptă, ba a unora și mama a luat-o bunul Dumnezeu la sine și aceia n'au pe nime, cine să-i strângă în brațe și ei au pierdut pentru totdeauna sânul cald și plin de fericire a „tatii“ și a „mamei“. De aceștia numai bunul Dumnezeu se va putea îngriji, căci el e tatăl orfanilor. El va lumina și va umplea de dragoste creștinească inima și sufletul neamului nostru, ca să jertfească toți pentru „Orfelinat“ sau casa săracilor.

Voi, cei cu stare mai bună, dați mai mult, nu credeți, că prin aceasta veți săraci voi sau pruncii voștri. Jertfa și milostenia sunt binecuvântare pentru casa și pruncii omului. Voi, pe cari nu v'a dăruit bunul Dumnezeu cu prunci, dați cu inimă curată, căci jertfa și darul nostru va fi prinos bineplăcut înaintea lui Dumnezeu, căci fii n'aveți cari să ducă prinos pentru sufletele voastre. Voi, cei săraci dați mai puțin, căci și banul vostru va fi primit, ca al văduvei din sfânta evanghelie.

Iubiți cetitori! Milostiviți-vă către orfanii, ale cărora părinți au murit pe câmpul de luptă! Grăbiți cu dăruirile voastre pentru orfelinat și îndemnați și pe cunoscuții voștri să dăruiască, căci: „Ferticiți sunt cei milostivi, că aceia se vor milui“. Grăbiți cu darul vostru, căci tată, ce zice Domnul nostru Iisus Christos către cei milostivi și făcători de bine: „Veniți binecuvântații părintelui meu, de moștenii

împărăția, care este gătită vouă dela întemeierea lumii“. Grăbiți cu jertfa voastră, ca să vă asculte și pe voi Dumnezeu în „ziua năcazului“!

DEPEȘI.

Marele războiu al lumii.

După o lună de încercări mari, Rușii par a mai slăbi cu atacurile lor înverșunate, îndreptate împotriva Cernăuțului, pe care își puseseră în gând să-l ocupe. Pierderile Rușilor se socotesc în luptele acestea cam la 100,000 de oameni, iar câștigul e nimic. Tot așisderea și Italienii au suferit o înfrângere serioasă, fiind loviți în unele puncte pe neașteptate, iar în timpul din urmă câteva baloane germane pornind prin aer împotriva Parisului au aruncat în mijlocul orașului o sumedenie de bombe ce au omorât oameni, și-au dărâmat o mare mulțime de case. Trupele noastre înaintază acum fără multă piedecă prin Albania, având poate a se ciocni cu Italienii, cari s'au hotărât să apere portul Valona, cu toate puterile lor. În fața Salonicului încă nu s'au început luptele. Parecă ținuta șovăitoare a Greciei, oprește pentru un moment desfășurarea mai departe a lucrurilor acolo, ca cu atât mai aprige să se înceapă mai târziu.

Portugalia mobilizează.

Berlin. — Lui Tägliche Rundschau i se telegrafiază din Lugano: Corespondentul lui Secolo din Roma a avut o întrevedere cu un om principal al diplomației portugheze, care între altele i-a spus și următoarele:

— Ambasadorul englez din Lisbona a avut zilele din urmă dese confătuiri cu prim-ministrul portughez. În sfârșit Portugalia s'a hotărât la îndeplinirea îndatoririlor promise, dându-și seama de urmările militare cari vor avea loc. La întrebarea gazetarului, dacă Portugalia va mobiliza ori nu, a primit următorul răspuns:

— E foarte probabil, deși populația catolică a Portugaliei, pretinde să nu se facă mobilizarea Portugalia însă nu mai poate amâna îndeplinirea datorințelor luate față de Anglia.

Țarul în fruntea armatelor rușești.

București. — Dtn Dorohoiu se anunță că la ocazia trecerii în revistă a trupelor din Bucovina, țarul a declarat că are să ia comanda acestei armate și el însuși are să conducă luptele pentru instăpântarea Cernăuțului.

Lloyd George amenință.

Londra. — În cursul unei convorbiri Lloyd George a spus că Anglia se pregătește să arunce în cumpăna războiului toată greutatea puterii sale. Germania o va simți aceasta în curând. Anglia dispune acum de una dintre cele mai mari armate din lume și aceasta va fi în curând armata cea mai bine echipată. Dar aceasta încă nu e tot. Va începe să se desvolte o nouă Anglie industrială.

Noi — a continuat Lloyd George — am adus în cursul războiului mașini automate în valoare de 7 milioane,

cari vor avea o mare înrăurire asupra industriei noastre, iar acum sporim mereu armata și până acum considerabilă a muncitorilor, deoarece înainte de toate e necesar ca să reparăm, ceea ce a distrus războiul. Din cauza aceasta Anglia nu va săraci, ci din contră va fi și mai bogată.

Am fost totdeauna contra sfârșiri cu forța a neînțelegerilor, dar intrarea Angliei în războiu a fost unicul mijloc pentru a împiedeca primejduirea păcii și a civilizației din partea Germaniei. Sforțările mari ale aliaților tind să înmormânteze minciuna nebunească, că puterea e dreptul și nu vor înceta sforțările lor, câtă vreme nu-i vor săpa o groapă adâncă și largă acestei minciuni.

Lloyd George terminând a spus că aliații sunt solidari ca și la începutul războiului și nu se îndoiesc de biruința lor.

In Lausanne au rupt drapelul consulatului german.

Berna. — Cu ocazia zilei nașterii împăratului Wilhelm pe edificul consulatului german din Lausanne, Rue Pichard a fost arborat drapelul imperiului German. În fața acestui drapel s'au făcut demonstrații. În jurul consulatului s'a adunat mulțime de studenți și muncitori cari strigau mereu jos cu drapelul german și cereau să se arboreze cel elvețian. Toate sforțările poliției au fost zadarnice, demonstranții au reușit să rupă drapelul german de pe edificiu, gardiștii l'au luat însă și de pus în palatul guvernului.

Încercare rusească în Galiția?

Berna. — „Daily Telegraph“ anunță din Petrograd: În cercuri militare se vorbește, despre apropiate puternice operațiuni pornite de Ruși în Galiția. Atci se știe, că pe frontul din Caucas luptă 15 corpuri de armată turcești, iar alte cinci corpuri pe frontul persan.

Luptele din Bucovina.

Dorohoiu. — În urma luptelor înverșunate ce s'au dat în Bucovina timp de vre-o 3 săptămâni amândoi luptașii stau în pozițiunile dela început.

Pe acest front luptă aproape un milion de oameni; toată această lume stă ascunsă sub pământ în tranșee, astfel că nu se vede aproape nimic de după dealuri. Ziua se poate vedea unde cad granatele iar seara se văd de după dealuri gurile de foc ale tunurilor. În timpul canonadelor nu se vede nimeni pe câmp; după ce încetează focul se văd tot colo câțiva soldați umblând după apă pe la fântâni, sau pentru hrană. Când reîncepe canonada, soldații fug în tranșee.

Manifest adresat regelui Greciei.

Salonic. — Alaltăieri dimineața a fost lipit pe toate străzile un manifest adresat regelui Greciei, în care între altele se spune că poporul grec în unire cu armata lui în înțelegere frățescă au decis să primească toate condițiunile înțelegerii și să nu permită ca vechitul dușman să pute lara piciorul pe pământul dobândit al Macedoniei. Manifestul e iscălit: Poporul

și armata ta. Poliția greacă a rupt toate aceste placate și cercetează cine sunt autorii lor.

Petre Carp despre ținuta României și despre Români din Ungaria.

— Un nou interviu. —

Colaboratorul ziarului „Az Este”, Dr. Lázár Jenő a avut la Viena o convorbire mai lungă cu dl. P. Carp. Cu acest prilej dl. Carp a făcut următoarele interesante declarații cu privire la ținuta României.

Ținuta României.

În luptele politice interne își stau de mult timp față în față două tabere. Ceeace face și zice una, aceea o combate cealaltă. Aceasta o vedem și în războiul acesta. O tabără consimte cu Monarhia, cealaltă trebuie prin urmare să siasă pe partea ententei, ca să fie cumpănă. Lupta aceasta este prin urmare lăuntrică. Se poate însă foarte ușor întâmpla, ca deodată să urmeze marea împăcare și atunci amândouă partidele se vor întâlni în tabăra Puterilor centrale.

La întrebarea, că s'ar putea întâmpla, ca ambele partide române să treacă pe partea antantei, dl. Carp a răspuns:

„Nu. E cu neputință ca România să prindă armele în contra puterilor centrale”.

Români din Ungaria.

La spusele că cei din România nu iubesc pe Ungaria și pe Maghiari, dl. Carp a răspuns:

E drept că în România sunt și dușmanii față de Ungaria, dar aceste n'ar putea servi născând ca România, se înceapă războiul în contra Monarhiei. În România este un adânc sentiment de dragoste față de Români din Ungaria.

La vorba că Români din Ungaria s'au bătut împreună cu celelalte popoare în contra Războiului și că s'au luptat împreună bine, dl. Carp a răspuns:

E drept. Dar nu pentru aceea s'au luptat bine, fiindcă iubesc pe maghiari, ci pentrucă iubesc pe Domnitorul lor. Români din Ardeal sunt prietenii Habsburgilor și nu ai maghiarilor, Armata nu face deosebire între regele maghiar și Împăratul austriac, și pe acest motiv Români s'au luptat bine.

La întrebarea că în România nu se apreciază încercările contelui Tisza de-a satisface dorințele și cerințele Românilor din Ungaria: Pe Carp a răspuns următoarele:

Ba da, dar aceste încercări au rămas încercări. Ele n'au avut nici un rezultat pipăbil. Singura bunăvoință nu poate împăca poporul român cu starea Românilor din Ungaria. Dealtfel azi fiecare situație este de trecere. Să așteptăm potolirea focului, și atunci toate vor veni în ordine. Când va veni rândul, ca în locul neșiguranței de azi să hotărâm o situație sigură, atunci vom înfăptui în împreună înțelegere și această afacere. Până atunci D. Voastră aveți cuvântul. Luvingeți și atunci totul va veni în ordine.

Cutremurul de pământ din Ardeal.

O puternică svârcolire a pământului însoțită de un murmur a umplut cu groază (26 Ian. n.) Mercuri dimineața între orele 8 și 9 populația Ardealului. Din toate ținuturile Ardealului sosesc știri despre un mare cutremur de pământ, care a trezit o adevărată spaimă, dar fără a pricinui pagube mai mari.

Aparatele de cercetare ale cutremurului din Budapesta au arătat dimineața la orele 8 și 39 minute un cutremur de pământ apropiat de o mai mare putere decât cutremurul întâmplat Lunea trecută.

Despre cutremur se vestește din diferite ținuturi ale Ardealului:

Sighișoara: În întreg comitatul Târnavei mari s'au simțit la orele 8 și 37 minute mai multe sguduituri de pământ. S'au prăbușit hornuri și s'au crăpat zidurile la multe edificii, iar la lămpile atârinate s'au observat legănări de 10 centimetri. Populația cuprinsă de frică a fugit în liber. Nenorociri nu s'au anunțat, iar paguba materială e neînsemnată.

În Arad cutremurul de pământ s'a simțit la orele 9 fără câteva minute și a ținut câteva secunde, legănarea obiectelor atârinate arătau direcția nordost sudvest. Turnul primăriei — după spusele păzitorului — a început să se legene ca smucit de un uragan. Cutremurul s'a simțit în întreg comitatul Aradului, dar mai cu putere s'a arătat svârcolirea pământului în munții Halmegeului, unde poporștia cuprinsă de cea mai mare spaimă a părăsit casele, care amenințau să se prăbușească toate. Cutremurul s'a arătat în trei sguduituri: cea dintâi de durată scurta, dar tare și însoțită de un murmur subpământean, a doua a fost de durată mai lungă și părea că pământul a început să unduleze, iar a treia ca o vibrație domoală.

Mare cutremur de pământ la Brașov. Miercuri la ora 8:42 s'a simțit la Brașov un puternic cutremur de pământ, care a ținut cam 15—20 secunde. Toate clădirile s'au cutremurat; aveai părerea că o izbitură mai puternică — și să năruie casa pe tine. — O frică de nedescris a cuprins pe toți; toată lumea a alergat în liber pe stradă. Fețe palide și îngrozite în toate părțile. Se vestese multe pagube, coșuri (urloae) căzute, pereți crepați, tavane prăbușite. Sperăm că nu avem, să deplângem vieți de oameni. Școalele au fost oprite numai decât cursurile dându-se drumul elevilor să iasă în liber. Fel de fel de vesti au ținut neliniștit întreg orașul, ba dela institutul din Budapesta s'a anunțat că vor mai veni două cutremure unul la 11 al-tul la 2, ba că întotdeauna vin 3 cutremure și alți gogoși. Oarele 11 au trecut de mult, până acum cutremurul nu s'au repetat și nădăjduim că jocul pământului s'a terminat.

După informațiile ce le avem cutremurul a produs în Brașov numeroase stricăciuni la edificii, a căror ziduri s'au ales cu crepături mai mari sau mai mici.

Groaznic cutremur de pământ la Făgăraș: Miercuri la 26 st. n. a. e. la orele 8:35 m. s'a simțit pretutindeni un puternic cutremur de pământ, care a ținut vre-o 30 secunde. Cutremurul s'a simțit venind din partea miazăzi spre răsărit. Locuitorii erau fiește-care ocupat cu ale sale, atât acasă cât și prin officii; deodată fură surprinși de un mare zgomot și un murmur înfrorător.

Dar când am văzut că toate clădirile s'au cutremurau de izbiturile puternice, și să năruie de pe casele locuitorilor tinciurile, cădeau urloaiile, venia a țî crede că se vor ruina casele pe oameni, credeai că a sosit ceasul din urmă a lui Dumnezeu, ca să nimicească lumea și tot ce este pe fața pământului.

Multe case mai nouă zidite au crepat dela cele mai vechi case sau răsturnat urloaiile (coșurile), unele coperișe sau surpat, țiglele de pe coperișe cădeau la vale. Vieți de oameni însă nu sau curmat.

Regele Nichita — a fugit!

Regele Muntenegrului s'a retras la Roma. — Trupele muntenegrene nemulțumite vor continua războiul! — Desarmarea se face în ordine.

Regele Nichita și prințul Petru purtând costumul național, întovărășiți de treizeci ofițeri și cincizeci soldați au sosit la Roma. În gară erau așteptați de regele Victor Emanuil și se spune că regii s'au îmbrățișat. Regele Nichita a descins la vila Savoya. În fața gării oaspeții erau așteptați de lume multă care a strigat „să trăiască” regele Nichita, care împreună cu toată curtea va pleca spre Lyon.

„L'Independance Roumaine” publică după o telegramă din Lyon, că d. Miucovicici, prim-ministrul Muntenegrului, care însoția pe regina Milena, a sosit la Brindisi de unde a telegrafiat consulului general al Muntenegrului la Paris, că regele Nichita și guvernul său n'au primit condițiunile de pace ale Austro-Ungariei și că vor duce lupta până la sfârșit.

Din Viena se asigură, că „fuga regelui Nichita la Roma, n'a produs mirare în cercurile vieneze. Dela început, când ne-a cerut armistițiu, am urmat cu cea mai mare băgare de seamă. Faptul lui de astăzi nu e supărător ci căraghios. Prințul Mirco și trei miniștri au rămas în Muntenegru. Asupra luptei noastre balcanice, fuga lui Nichita nu are nici cea mai mică influință”.

Lui Secolo i se anunță din Paris: Prim-ministrul Muntenegrului a telegrafiat ambasadorului muntenegrin la Paris, că Muntenegru va continua războiul până la urmă. Lângă rege n'au rămas decât cei doi fii ai săi. Speră, că aliații vor sprijini Muntenegru cu acelaș succes cu care au sprijinit armata sârbească.

Lui Pester Lloyd i se anunță dela cartierul pressei: Am ocupat cea mai mare parte a Muntenegrului, și am început să înaintăm în Albania. Am ocupat Scutari în partea de catră mare. Desarmarea se face în cea mai mare parte fără nici o rezistență. Într'un singur loc am desarmat 1500 soldați, dintre cari abia 21 au plecat acasă, restul a cerut să-i ținem în robie.

Înainte de a intra în Podgorița, s'au dat ciocniri și mari tulburări între Muntenegrini, și Albanezii din împrejurime. Din pricina aceasta Muntenegrinii ne-au trimis o deputație să grăbim înaintarea noastră și intrarea în Podgorița. Se svonește că șeful unei bande albaneze Issa Boljetinatz, care ca și pașa Essad n'a fost niciodată om de încredere, împreună cu fiul său, au căzut în luptele ce s'au dat. Indată ce a intrat armata noastră, s'a restabilit cea mai bună liniște.

Scrind despre faptul capitulării Muntenegrului ziarul „Mișcarea” din Iași scrie:

Gazetele celor două grupări ce se luptă continuă să se certe în jurul cererii de pace a Muntenegrului care are un caracter politic și moral; dar nici partea ei strategică nu trebuie pierdută din vedere.

Prin cererea de pace a Muntenegrului mari forțe din armata generalului Kövess, ocupând în voie, pozițiuni strategice însemnate și scăpând astfel de suferințele unei ofensive crâncene, devin libere, putând năvăli în Albania unde își vor întinde zona de luptă.

E adevărat că predarea Muntenegrului nu poate avea o influință hotăritoare asupra mersului general al războiului, dar era mai bine pentru puterile împătritei înțelegeri dacă această predare nu se întâmpla.

Predarea Muntenegrului îngreuiază ori și cum situația trupelor anglo-franceze din jurul Salonicului și puterile Quadruplei vor avea astfel de îndrăpatat iară un nou neajuns.

Unirea acțiunii lor li este cerută cu stăruință de împrejurări și noul sfat de războiu din Londra la care au plecat să fie de față mai mulți miniștri francezi, se va ocupa de sigur mai de aproape de felul acestei unificări..“

Mari lupte pe frontul rus.

Pregătiri germane. — Comunicatul oficial despre luptele din Galiția și Bucovina. — Luptele groaznice din Bucovina nu s'au terminat. — O declarație a țarului Rusiei. — O declarație a deputaților din Dumă pe frontul basarabean.

Correspondentul din Petrograd al ziarului „Le Journal“ serie următoarele despre pregătirile Germanilor pe frontul din Rusia.

— Trei constatări care vor putea avea urmări în un viitor foarte apropiat, stăpânesc acum întâmplările zilei. Prima, este întinderea într'adevăr uriașe a lucrărilor de întărire întreprinse de Germani pe întreg frontul. Rapoartele patrulelor de recunoaștere rusești ca și povestirile refugiaților, sunt aceleași. Toată regiunea dintre Vilna și Dwinsk este brăzdată de șanțuri. Astfel, sunt linii neîntrerupte de tranșee dela Diebiatzi, pe Niemenul de sus, până la Smorgon și Novo-Svienciani. De altfel, Germanii întăresc într'un mod puternic toată linia Bugului, marele râu de pe dreapta Vistulei. Trei rânduri de tranșee sunt stabilite acum paralel cu acest râu, destinate să primească o puternică artilerie. O populație numeroasă a fost întrebuințată și ocupată cu aceste lucrări. Toate satele cari ar fi putut împiedeca câmpurile de tragere a acestor întărituri uriașe, au fost fără cruțare zdrobite.

A doua constatare e că inamicul se străduiește mereu să-și păstreze superioritatea uneltelor de care a profitat, la începutul războiului. Întrebuințarea mitralierelor este predată fiecărui soldat german. În afară de aceasta, zilnic crește numărul trupelor germane prevăzute cu pușca ce pușcă de la sine.

Inamicul, cu sprijinul fortificațiilor pregătite dinainte și prin întrebuințarea mijloacelor de distrugere cele mai științifice și cele mai noi socoate că va egală lipsa de oameni, de care suferă.

Austro-Ungarii întrebuințează un proiectil care face explozie întâi dată în aer, ca o șrapnelă și apoi, a doua-oră, pe pământ ca un obuz.

A treia constatare e că dacă însușirea soldaților germani a încercat o scădere în ultimul an Austro-Ungarii, dimpotrivă, ar fi mai buni față de aceea ce au fost la începutul războiului.

Se vestește din Iași: Luptele pe frontul austro-rus continuă fără ca să se poată arăta un succes mare de-o parte sau alta. Pe frontul bucovinean urmează atacurile de mai multă vreme. Dacă în jurul Cernăuțului nu s'a dat o luptă hotărâtoare, au urmat în schimb alte lupte destul de însemnate. Astfel armatele generalului Ivanoff au atacat cu număr mare de ostași localitățile Boian și Toporăuți. Agenția rusă „Nord und Sud“ arată că luptătorii din această parte stau față în față, și că armatele austro-ungare se țin în apărare păstrându-și pozițiunile ocupate. Este, cu alte cuvinte, o situațiune de așteptare care se poate sfârși printr'o luptă decisivă.

Correspondentul din Petrograd al ziarului parisian „Le Temps“ scrie: Topirea zăpezii în Bucovina și Galiția îngreuiază foarte mult războiul și împiedecă dezvoltarea luptelor. Drumurile pentru artilerie și pentru tren au devenit așa zicând de nefolositi.

Un comunicat oficial al statului major al generalisimului rus spune următoarele despre luptele din Galiția și Bucovina:

„In regiunea Dwinsk artileria noastră a bombardat cu succes o trupă inamică care se apropia de Schlofberg.

In Galiția pe Stripa de mijloc am respins încercările inamice de a se apropia de șanțurile noastre. La nord-est de Cernăuți în regiunea Raranze, am luat o parte dintre pozițiunile inamice. Pentru a relua acest loc dușmanul a dat 5 contraatacuri, dar au fost respinse cu pierderi mari pentru el.“

Ziarul „Petit Parisien“ publică următoarea declarație a țarului Rusiei pe care aceasta ar fi făcut-o unui politician francez:

— Hotărâre?! Acum sunt mai hotărât decât oricând! Mi-am luat — hotărârea, că

dacă s'ar fi silit de împrejurări, mă voi retrage peste Volga, sau chiar până 'n Camciatka, dar rămân tare ținând până 'n sfârșit și iarăș ținând. Dacă unui popor i s'a dat să lupte contra unui popor barbar, acel popor, care va duce lupta este poporul rus.

Ziarul „Rjsei“ are informația, că în timpul apropiat o delegațiune a Dumei va merge iară pe front. In modul acesta deputații vor avea prilejul a avea o ochire asupra situației, iar prezența lor va avea o mare influență asupra spiritului trupelor. Delegațiunea aceasta va petrece mai ales la armata din Basarabia.

Cererea de pace a Muntenegrului — o simplă prefăcătorie?

Regele Nichita și primul-ministrul muntenegrin resping acuza de trădare, ce li se aduce.

Muntenegrul a capitulat... Dacă declarația lui de războiu a provocat mirare în gazetele lumii, capitularea-i are mare răsunet mai cu seamă în sânul Quadruplei.

Muntenegrul este țară de stânci, locuită de un neam vrednic: era cel din urmă post al Rusiei în Apus. Serbia și Muntenegrul erau picioarele podului care lega Rusia de Italia. Muntenegrul stătea vrăjmaș în coasta Austro-Ungariei, fiind o poartă de intrare în monarhie; apoi putea tulbura stăpânirea Adriaticii de către Austro-Ungari prin alianțele lui politice și militare.

Muntenegrul a intrat în războiu, cu gândul să-și lărgească țărutul să-și întinda hotarele...

S'a luptat eroic. Acățarați pe stânci soldații muntenegreni au apărat potecile cari trec printre munții abrupti. Femeile li ajutau la luptă pe bărbații lor; aduceau până la linia de foc, în brațe, ghiulele; purtau în traiste cartușele. Îndărătul frontului, seara, după potolirea luptelor, așezau la un foc de vreascuri ceauzul pe piostee, și pregăteau mâncare pentru luptători. Ele li îngrijeau pe răniți, li duceau în spate și pe morți tot ele li îngropau. Muntenegrinii însă n'au putut să se împotrivească: tunurile mari fărâmau stâncile lor, socotite până acum de neluat. Iar ajutor n'au primit de nicăiri; s'au luptat cu proprii forțe, — și au fost doborâți. Au prins ștergere albe în lănci și au cerut pace cu durere și cu nedăjduire.

Regele Nichita, isteț în politică și om cu mult simț practic, a perdut toate speranțele în victorie și a vrut să scape din peire cele ce ar fi posibil.

Cele ce au urmat, se știe, au adus Muntenegrului scăparea închipuită de domnitorul său: colibele Muntenegrului vor rămâne în picioare

Ziarele bucureștene află din izvor antantist, că prin cererea de pace, când trupele austro-ungare îi impresurară aproape complect trupele sale, regele Nichita a voit numai să câștige timp. Cu multă șiretenie el reuși să se scape pe sine, familia și armata regulată. Această faptă firește a făcut să-și piardă pentru totdeauna încrederea puterilor centrale, dar fiindcă el are încrederea în învingerea de la sfârșit a împătritei înțelegeri, crede că va primi răsplătă.

Ziarele berlineze vorbind despre declarația muntenegrină că cererea de pace a fost o simplă prefăcătorie, de-

clară că această șiretenie în războiu nu va schimba nimic din expediția militară a Austro-Ungariei. Muntenegrul nu mai numără ca putere militară.

„Lokalanzeiger“ din Berlin, zice despre vestea rupturii negocierilor de pace muntenegrine: singura putință ar fi, că regele ar fi fost silit la o ținută schimbată de către ofițerii revoltați, cari n'au voit să se supună la depunerea armelor. Este de neînțeles că în Roma și Paris nu se mai gândesc la faptul, că încă ieri au arătat pe regele ca trădător.

Agenția Havas anunță din Lyon: Regele a primit pe mai mulți ziariști francezi și străini cărora le-a arătat păreri de rău de a nu putea să se întretine timp îndelungat cu ei, el, regele, suferind de boală. Regele le-a spus că prima-ministrul său le va da informații despre întâmplările din urmă.

Primul ministru d. Miuskovici a spus pe larg ziariștilor părerea sa asupra întâmplărilor și a declarat că armata muntenegrină a făcut mai mult decât îi era dator și numai numărul dușmanului și lipsa de alimente și de munițiuni a silit-o să cedeze. Primul ministru a protestat în modul cel mai energic contra pressei care a adus Muntenegrului învinuirea de a fi tradat pe aliați.

— Am adus toate jertfele — a spus ministrul Miuskovici — pentru ca să putem răspunde datorilor noastre față de aliați: ne-am jertfit soldații, ne-am jertfit patria chiar. In urmăre așteptăm, ca cel puțin să nu ni se po-negrească cinstea.

După informația ziarelor din Lyon prințul moștenitor Danilo și soția sa au părăsit Lyonul stabilindu-se la Cap San-Martin.

Partea literară.

Sfântul George și bălaurul.

De doamna C. R. Preers.

El mult, tare mult, de când se zăria, din depărtare, cățerat pe un deal înalt un mic oraș.

Deoparte a lui era o întindere sclipitoare de apă, iar de alta un șes întins. Corăbii mari veniau din țări îndepărtate, în portul din apropierea orașului. Acolo se descăreau mărfurile, care erau apoi cărate, pe un drum strănt și întortochiat, spre oraș, al cărui nume era Silene. Multe și cu măestrie lucrate clădiri îl împodobiau. Dintre toate, cea mai frumoasă era palatul regelui. Cupolele lui strălucitoare și turnurile înalte și subțiri atrăgeau privirile călătorilor, dela o mare depărtare. Un zid înalt cu turnuri din loc în loc, se înălța în jurul orașului, iar în lanțul turnurilor erau ostași, cu arce și săgeți, cari veghiau zi și noapte, canici un dușman să nu poată pătrunde pe furis în cetate. Din afară, Silene părea un oraș vesel și bogat, dar străbătându-l, nu vedeai decât jale și lacrimi. Timp de șase ani, loeuise într'o băltoacă, jos în șes, un bălaur mare cu trup de leu și ghiare de vultur. Avea un cap mare, brăzdat de zbârcituri adânci și niște ochi mici și atât de roșii încât de abia puteai privi spre ei. Gura lui ca un cioc, era înarmată cu dinți puternici și tare ascuțiți și cu o limbă desprăjită în două. Când deschidea gura, limba se lovea neîncetat de dinți. Pe spate avea două aripi, cu zgârciuri și cu țepi. Coadă-i era lungă ca un șarpe mare. Când se mânia scuipa foc și fum otrăvitor.

Groznicul bălaur ucidea pe toți acei oameni, cari se apropiau de el și cu o bucurie nebună îi mânca. În cetui cu incul mănecă

toți ce găsisse în șes. Atunci el privi cu mânie spre cetate și-i zise: „Acolo-s destule bucate. Totul e să pot pătrunde înăuntrul cetății.“

În toate nopțile el se apropia de zidul ei înalt și scuipa fum și foc. O ceață groasă începu să înconjoare orașul și să-i răpiască lumina soarelui și a lunii. Locuitorii se bolnăviau unul după altul. Nebuni de chinuri, cetățenii se hotărâră să iasă din cetate și să ucidă pe bălaur. Acesta, când îi zări venind spre el, se repezi în mijlocul lor, răpi pe doi și îi cără spre locuința sa.

După acestea, cetățenii hotărâră să dea bălaurului în fiecare zi câte o oaie. În câțeva vreme nu mai avură nici o vită. Atunci se hotărâră să-i dea câte un copilăș pe zi. Ei știau că fapta lor era rușinoasă, dar nu mai îndrăzneau să iasă din cetate, ca să se ia la luptă cu bălaurul. În fiecare dimineață, ei duceau pe un copil sus pe o stâncă, aproape de băltoaca bălaurului. Alegerea copilului se făcea prin tragere de sorți.

Nimeni nu știa pe cine va cădea sorțul; și săracul și bogatul și agricultorul și cavalerul trebuiau să plătească darea de sânge. Sorțul căzu și pe singura copilă a regelui, pe domnița Sabra. Era frumoasă și bună și părintele ei o iubea ca ochii lui din cap. Când regele află jalnică veste, se repezi nebun de durere în mijlocul celor mai de seamă orașeni și îi rugă să-i lase copilă, făgăduindu-le în schimb coroana, aurul și podobeale sale. Poporul însă nu vroi să-i asculte rugărilor.

Mâniat, poporul zicea: „Rușine, rege! Atâta timp cât bălaurul ucidea pe copilele noastre, stăteai nepăsător, dar acum când a venit rândul și domniței Sabra să moară, strigi că-i îngrozitor. Să morară, sau te ardem cu palatul tău cu tot.“

Regele trebui să se supue. El ceru însă un lucru: domniței să i se dea răgaz de opt zile, ca să se pregătească de moarte într'un chip demn de fiica unui rege. În dimineața zilei a opta, domnița Sabra se sculă din patul ei alb ca zăpada, chemă pe slujitoarele sale și le porunci să-i aducă vestimintele cele mai bogate. Cu lacrimi în ochi o îmbrăcă slujitoarele. Apoi îi peptănară părul auriu. Cu mâinile albe Sabra se încinse cu un brâu de argint și-i puse coroana prețioasă pe cap. Zâmbind cu bunătațe lăsa rămas bun dela părinți și împreună cu tatăl ei se apropie de mulțimea adunată în fața palatului. Era atât de mândră, încât poporul dete un strigăt de durere când o văzu.

„Nu plângeți, cetățenii mei, zise ea, eu moartea mea cumpăr o zi de liniște pentru voi. Eu mor pentru țară și oamenii mei, Rămas bun!“

Plângând poporul se despărți de frumoasa sa fiică de rege. Aceasta, însoțită de părintele ei, apucă drumul spre locuința bălaurului. Când se apropiară de băltoacă, văzură că apa era neagră. În jurul ei nu creștea aproape nimic. Cele câteva flori, din apropiere erau de un verde închis. Câteva trunchiuri îngrițe de pomi, se înălțau ici și colo.

În orașul de pe deal, era răcoare căci un vânt răcoros adia. Jos, lângă băltoacă, era o liniște tainică. Dincolo de ea, se înălța spre cer o coloană de fum. Acolo era bălaurul.

Bătrânul rege își călăuzi copilă, până pe stâncă, altarul sacrificiilor prețioase. Cu inima strânsă o părăsi, lăsând-o în mijlocul unor mormane de oase. Domnița era foarte vitează. Pe drumul spre altar nu se jelise și nu suspinase odată; dar acum părăsită de tatăl ei și de toți ai săi, ea începu să plângă cu amar. În acele clipe tresu pe acolo, spre a merge la tabăra sa, un cavaler din Capadocia, cu numele de Gheorghe. Era îmbrăcat în vestiminte de argint strălucitor; pe cap nu avea nimic își scosese elivera căci era o zi caldă. Calul său negru și lancea era lungă de douăsprezece picioare. Trezându-se prin acele locuri pustii și jalnice, i se pără că aude un glas care se tânuște. Începu să se apropie de stâncă și văzu pe o copilă cu baine scumpe, care plângea de și se rupea inima. Cavalerul se apropie de ea și-i zise:

»De ce plângi, o mândră copilă?»

Domnița își șterse lacrimile și îi răspunse:

»Părăsește aceste lecure până mai este vreme, viteze cavaler!»

»Eu nu mă tem de nici un dușman de pe acest pământ«, zise sfântul Gheorghe, »spune-mi de ce ești aici.«

Sabra își acoperi fața cu mâinile și-l rugă astfel:

»Pieacă, nu-i timp de pierdut!

Atunci sf. Gheorghe se hotărî să nu plece, până ce domnița nu-i va spune de ce era acolo. Scheletele din jur îl făceau să bănuiască lucruri din cele mai stranie. Văzându-l că se oprește, Sabra îi spuse în puține vorbe, toată povestea. El se gândi și zise: »Să nu-ți fie teamă, copilă mândră. Eu mă voi lupta cu bălaurul și-l voi ucide. Nu fi tristă!

Dar domnița își aminti lupta cetățenilor cu bălaurul și nu-și putea închipui, ca un singur om să poată să se împotrivescă fiarei.

Fericită că găsisse un om viteaz, totuși încercă prin vorbe frumoase să-l scape. »Ești bun și viteaz luptătorule, dar te rog, fugi până mai este vreme.«

De abia vorbise, când răsună un muget tare ca al unei cirezi mari de tauri și bălaurul se repezi spre ei.

Când sf. Gheorghe îl văzu, se rugă: »Doamne nu mă părăsi!« Și zîmbind se întări în șea și strânse cu putere lancea. Calul său care nu mai văzuse o astfel de namilă, îl ascultă și stătu nemișcat. Sfântul Gheorghe îndreptă vârful lancei în jos ca să lovească pe bălaur în cap. Fiara se apropia târându-se pe pământ, scuipa foc și fum, mișcă din arpi și din coadă. Din pricina fumului cavalerul cel viteaz nu-l putu nimeri bine. Lancea ascuțită lovi într'un umăr al bălaurului și alunecă. Lovirea dintr'un vârf puternic și solzii bălaurului pricinui un izvor de schinte mari. Lovitura fu atât de puternică, încât bălaurul se rostogoli într-o parte și sf. Gheorghe fu aproape răsturnat de pe cal, care începu să alerge ca un nebun. Cavalerul îl oprî cu mare greutate. Lupta începu din nou sf. Gheorghe lovi de șesă oară pe bălaur cu lancea sa. Un fum gros și un nor de praf înconjură pe luptători. Obosit de o luptă atât de nedreaptă, cavalerul se hotărî să-i pună sfârșit, într'un chip sau altul. Șopti o scurtă rugă, apoi strânse lancea și mai bine, și se repezi înspre bălaur. Nici focul, nici fumul nu-i făcură nimic. Namila se răsturnă. Lancia îi îi pătrunse în gât. Nu mai putea urla, căci un sîrui gros de sânge îi umplea toată gura.

În vremea aceasta, domnița Sabra stătea nemișcată pe stâncă. Ochii ei căutau țintă la cavalerul, a cărui vitejie era săpărea ei. Când lancea străpunsă gâtul bălaurului ea se coborî de unde era și se apropie de Sf. George. Acesta îi zise, văzându-o: »L-am învins, dar n'am lanț, ca să-l ferec. Vino tu și leagă-l cu brăul tău de argint.«

Această rugă nu plăcu de loc domniței, totuși se supuse. Cu teamă se apropie de hidoasa fiară și-o ferecă cu brăul ei de argint. Apoi porniră cu bălaurul legat în spre cetate. Când păzitorii porții îi văzură, o luară la fugă, strigând: »Vine bălaurul! Suntem perduți!»

Cetățenii nebuni de frică, se ascundeau în pivnițele cele mai adânci. Numai regele, care nu-i mai păsa de moarte de când își perduse pe frumoasa Sabra, încălcecă pe un cal alb și se apropiă de poarta cetății. Acolo în loc să vadă pe bălaur auncând fum și foc, îl văzu legat târându-se între domnița și viteazul cavaler.

Regele crezu, că ochii îl mințiau. Era poate un vis. Deodată însă el sări de pe calul său și se repezi spre copilă lui. Plângând o strânse în brațe.

Când se mai liniștiră, Sabra îi spuse cum Sf. Gheorghe o găsisse pe stâncă și cum se luptase cu bălaurul. Ținând-o încă în brațe regele rosti aceste vorbe:

»Niciodată nu voi uita fapta-ți nobilă de astăzi, viteze cavaler. Nu mi-ai înapoiat numai pe fiica, pe care o credeam moartă, ci ai redat și fericirea poporului meu. Ți-oi da cele mai mari daruri. Vino în palatul meu și alege ce vei vrea.«

Dar Sf. Gheorghe nu vru să primească nici un dar:

»Un lucru ți-aș cere numai. Voi vă închinați la niște zei păgâni. Fă o rege, ca poporul tău întreg să primească botezul în numele lui Isus Christos. Atunci voi ucide pe bălaur.« — »Îți voi împlini ruga, viteze cavaler.«

Sf. Gheorghe văzu atunci, că pe strade nu era nici un om. El zise regelui: Sunt toate străzile orașului Silene foarte liniștite astăzi! Nu zăresc, niciăiri, nici un om, nici o femeie, nici un copil. Unde e tot poporul tău?»

»Fricoșii!« răni regele. »S'au ascuns în pivnițe.«

Pe când vorbea, un băiat scoase capul de după un zid. El auzise mult despre bălaurul cel îngrozitor și avuse dorința să-l vadă. Când îl văzu pe jumătate mort și legat, eșise în stradă.

Regele îi vorbi și îi spuse să meargă prin oraș. »Spune poporului, că acest viteaz cavaler a ucis pe bălaur și spune-le să se adune toți în piața cea mare a orașului.«

Băiatul plecă. Ca prin minune, vestea se lăfi. Toți veniră în piața cea mare și toți tăgăduiră cumcă fuseseră ascunși. Marele sfetnic spunea, că fusese reținut până în aceea clipă, de afacerile orașului. »Ai avut mult de lucru!« îi zise cu receală regele. Toată lumea știea, că marele sfetnic era un mare fricos.

Pe bălaur îl închiseră într'o întunecoasă închisoare. Apoi, regele, tot poporul și chiar cănela monarhului și papagalul domniței Sabra veniră în piața cea mare. După ce toți se adunară, Sf. Gheorghe se apropie de o fântână cu măestrie lucrată. Regele își scoase turbanul de pe cap, domnița coroana și mantia și amândoi fură botezați. Apoi, toți se botezară, începând cu marele sfetnic și sfârșindu-se cu cel mai mic prunc. Goarnele sunau și lumea cânta. Soarele suridea pe bolta cerească. În Silene nu era decât veselie și cânt.

După sfârșirea slujbei Sf. Gheorghe le spuse că va ucide pe bălaur. Regele încălcecă pe un cal minnat și se înconjură de toți curtenii. Așa se apropiă de temnița, unde zăcea bălaurul. Fiara fu mânărită în mijlocul pieții. Cavalerul o apucă cu o mână de brăul de argint și cu cealaltă strânse cu putere spada și îl lovi drept în cap, care se despărți de trup. Atunci gornistii sunară un imn de mulțumire, plin de veselie. Apoi locuitorii aduseră două cară mari, cu patru boi și puseră bălaurul pe ele și porniră să-l îngroape într'o prăpastie adâncă, din apropierea cetății.

Sf. Gheorghe voi apoi să sărute mâna regelui și să plece. Regele nu-l lasă, ci îl sărută pe amândoi obraji și-l rugă să primească slujba de cărmăitor al orașului Silenei. Sf. Gheorghe nu primi.

»Eu sunt ostaș«, zise, »și slujesc pe împăratul Romei; până în ziua când va mai avea nevoie de mine, voi sta lângă el. De atunci încolo voi slui numai pe Dumnezeu cel adevărat, o rege, pe acela care v'a izbăvit de bălaurul îngrozitor.«

Văzând că nu-i chip să-l oprească în mijlocul lor, se despărțiră cu jale de el. Amii treceau și Sf. Gheorghe nu se mai înapoia. Atunci locuitorii din orașul Silene se hotărâră să înalțe o mare biserică, în cinstea viteazului Sf. Gheorghe. Pe o turlă a bisericii fălfaia un steag alb cu o cruce roșie în mijloc.

Biserica și palatul regal din Silene s'au prefăcut în praf, cu vremea. Sf. Gheorghe nu i uitat nici până în ziua de astăzi. Fapta-i vitează și botezarea orașenilor din Silene sunt trecute în cartea veșniciei.

Trad. din eglezește de
Scarlat Callimach.

Știrile Săptămîinii.

Sibiul, 3 Februarie n.

În săptămâna aceasta încă am trimis o seamă de comande din „Calendarul Poporului“. Acum ne apropiem, în zilele următoare, cu trimiteră tuturor comandelor, astfel că nu va rămânea nimenea fără calendar, fie că a comandat mai înainte sau numai acum. În împrejurările de azi merge însă greu cu toate: nu numai cu tiparul, ci și cu legatul și espedarea. Iar lumea din afară ar dori tot odată, ceea ce e grozav de greu.

† Augustin Hamsea. Încă un înalt conducător al bisericii noastre greco-ortodoxe române, pecăt de modest și de conștientos în împlinirea chemării sale frumoase, pe atât de învățat: Arhimandritul Augustin Hamsea, egumenul mănăstirii Hodoș-Bodrog, a murit în săptămâna trecută după scurtă bolire, în etate de 67 ani, spre nespuse durere a tuturor celor ce l'au cunoscut și spre marea pierdere a bisericii și a neamului.

Decedatul s'a născut în comuna Râșnov, în Transilvania, în anul 1849. A studiat teologia și drepturile aici, în Sibiu, apoi si-a sfârșit studiile în Budapesta. În anul 1875 a fost pus profesor la institutul teologic din Arad, atunci reorganizat de episcopul Ioan Mețianu, astăzi Arhiepiscop și Mitropolit al bisericii ortodoxe române din Transilvania și Ungaria.

La anul 1881 a fost ales asesor referent la senatul bisericesc al consistoriului din Arad, iar în anul 1887 a fost instituit de director al Institutului pedagogic-teologic din Arad, pe care l'a condus multă vreme cu mult tact și înțelepciune. La anul 1879 a intrat în tagma monahală în mănăstirea Hodoș-Bodrog, în același an fiind hirotonit întru ierodiacon și ieromonah. La 1891 a fost înaintat la rangul de protosinodal, iar la 1895, după ce a fost ales egumen al mănăstirii Hodoș-Bodrog, a fost înaintat la demnitatea de Arhimandrit.

A fost harnic și pe terenul literar. A fost redactor al revistei «Biserica și Școala» și s'a ocupat mult cu adunarea de date și documente istorice, cu privire mai ales la trecutul bisericii noastre. Inmormântarea i-s'a făcut cu mare cinste, luând parte o mare mulțime din aceia, cari i-au cunoscut hărnicia și i-au înțeles gândurile.

Și din partea noastră îl jelim ca pe unul care a cunoscut munca și gazetărească și i-a slujit cu dreptate. — Dumnezeu să-l odihnească!

O scrisoare frumoasă a unui ostaș către cetitori: Cuvinte scrise în 15 Ianuarie 1916, scrise despre câmpul de război de zugsführerul *Ioan Tambor* dela batalionul de vânători Nr. 23. Vă aduc la cunoștință cinstiți domni, cu aceste cuvinte, cumcă am văzut în «Foaia Poporului» scris că este vorba pentru întărirea păcii, dar eu nu mult am înțeles acel lucru. Ar fi bine când s'ar putea întări pacea, dară nu se poate întări pentru asta că suntem foarte răi, și păcătoși, și până nu ne vom întoarce către bunul Dumnezeu, cu fapte bune, nu putem să așteptăm pace dela Dumnezeu. Căci bunul Dumnezeu pace a dat și a zis la apostolii săi. Apoi și dela noi o dorește Dumnezeu, a-decă întâiu trebuie să ne iubim unul cu altul să ne rugăm lui Dumnezeu în toată vremea, a-decă în tot cazul să facem fapte bune, atunci bunul Dumnezeu își va întoarce fața iară, către noi și va trimite pace peste toată lumea.

Căci putem vedea și cunoaște cu toții, căci bătaia asta numai singur Dumnezeu a trimis-o peste noi, căci nu ne-a mai putut suferi păcatele noastre și nu trebuie să socotim altceva că nu știm cine a făcut bătaia. Bunul, Prea puternicul Dumnezeu a trimis pentru ca să vedem că ce fapte bune am făcut înaintea lui. Eu singur despre mine sunt mulțumit pentru bătaia aceasta, că tare mult m'am îndreptat către bunul Dumnezeu. Vă aduc o pildă despre mine: odată am fost într-o casă mai multe zile și în toată ziua au bătut artileria dela pizmaș pe lângă casă, și n'a nimerit căci când a început a pușca, ne-am sculat în sus și ne-am rugat lui Dumnezeu și ne-au ferit și când am mers de-acolo a și lovit casa un grănat de toată s'a sfărmat și de acolo tare bună pildă am luat c'am văzut că numai la Dumnezeu ni toată puterea și fără de alui putere nu putem face nimic. Eu sunt dela începutul războiului tot pe câmpul acest de onoare și foarte multe am văzut ș'am petrecut, dar mulțumesc lui Dumnezeu căci m'a scăpat din toate sănătos nevătămat de nimic c'am fost într-ăse locuri, de mi-am socotit minulele, că oare câte mai am să trăiesc și dacă m'am rugat lui Dumnezeu de toate m'a ferit. Pentru asta vă rog foarte frumos să puneți în foi cine are putere și poate să trimească dela ostași cărți de rugăciuni către Dumnezeu că sunt oameni și buni dară mulți sunt foarte răi și ar trebui cumva să probăm cu toți să ne întoarcem dela faptele cele rele și să urmăm faptele cele bune.

Oprirea imunității (dreptul de a nu fi judecat) al deputatului N. Șerban. În ședința dela 27 Ianuarie n. a camerei ungare raportorul comisiei de imunitate, d. Darvai, a prezentat camerei raportul în chestia opririi imunității deputatului Dr. Nicolae Șerban. Darvai a arătat că dep. Șerban în afacerile de aprovizionare cu alimente a poporul a săvârșit fapte cari îl pun în conflict cu judecătoria. E vorba de înșelătorii.

Procuratura d în Brașov după cercetările făcute între negustorii din Sibiu, a stabilit că d. Șerban s'a obligat față de aceștia că le va procura vagoane pentru aducerea de cereale. Motivul cel mai principal al acuzării aduse deputatului Șerban e că porumbul adus din Ro-

mânia, 87 vagoane, în loc să-l vândă în Ungaria, la acei la cari a făgăduit — l-a trimis în Germania — deși d. Șerban primise înainte bani dela mulți dintre Români din Sibiu, etc.

Camera aprobă ca să se ia imunitatea deputatului Șerban.

ECONOMIE

Prăsierea vacilor de lapte.

Războiul crâncen, care deja în anul al 2-lea își cere jertfele sale nenumărate a produs aproape pe toate terenurile vieții schimbări neprevăzute. Prin faptul, că milioanele de brațe au fost smulse din cercul lor de lucrare spre a apăra cu arma în mână hotarele patriei de dușmani, au rămas o mulțime de interprinderi lipsite de numărul lucrătorilor avuți, și'n felul acesta s'a produs față de vremurile liniștite niște stări cu totul noi.

Trebuințele au crescut în toate direcțiunile iar îndeplinirea lor a devenit tot mai anevoioasă. Cu un cuvânt a început a-și arăta ghiarale urăcioasa și respingătoare cocoană, lipsa. Ca credincioasă și nedespărțită tovarășă îi urmează scumpetea.

Aceste două neajunsuri domnesc astăzi întreaga viață și-și descarcă furia lor nebună fără cruțare asupra tuturor straturilor societății omenești: Pas de pas auzi plângeri contra lor și lucrările de ușurare și de îndreptare ale administrației sunt cu mult prea slabe spre a îndrepta o stare provocată de o mulțime de împrejurări. Nu mai începe îndoiială, că lipsa cea mai mare să simte la orașe. Aici prețurile mijloacelor de trai au ajuns o urcare nemaipomenită.

Un articol de cea mai mare însemnătate pentru hrană la orașe este laptele. Însemnătatea lui în timpul din urmă s'a ridicat în măsură foarte mare prin scumpirea celorlalți articoli de hrană, cu deosebire prin urcarea prețului cărnii. O cercetare mai amănunțită cu privire la petrecerea laptelui în anul trecut la orașe, fără îndoiială, că ne-ar scoate lucruri de necrezat la iveală. Ne-ar arăta, că cel puțin cu o a patra parte eventual și cu mai mult lapte s'a petrecut ca în ceilalți ani. În felul acesta căutarea după lapte este tot mai mare și trebuințele înmulțite ale populației numai așa se vor putea mulțumi, dacă economii vor da tot mai mare atențiune economiei de vite îndeosebi alegerii, creșterii și îngrijirii vacilor de lapte.

Vacile de lapte au fost și în vremuri de pace un izvor foarte bun de câștig în economie, astăzi însă valoarea lor e cu mult mai mare și a bună seamă și în viitor vor fi tot mai căutate. Durere numai, că timpurile acestea cu adevărat de aur pentru economii ne-au găsit nepregătiți și pe terenul acesta.

Vacile cu adevărat bune de lapte să pot crește și prăsi numai prin o lucrare mai îndelungată, însoțită de pricepere și stăruință. Pe când vacile noastre socotite una cu alta abia produc pe an 1800—2000 litre de lapte pe atunci în țările mai înaintate în creșterea vitelor sunt vaci, cari produc la an până la 6000 litre lapte.

Ca deosebire între vacă și vacă.

Cred deci, că a cunoaște întrucâtva căile și mijloacele, prin cari am putea prăsi vaci bune de lapte este un lucru de mare însemnătate.

În economiile noastre de regulă 2 rase (soiu) de vite sunt mai răspândite: rassa veche ardelenască, care e colorată albă, cu coarne mari răscucite și bună de jug și rassa apuseană numită „Pinzgau“. Ce privește carnea și laptele rassa ardelenască nu s'a poate asemăna cu rassa „Pinzgau“. Aceasta e de colorată roșie închisă tărcată cu alb. Aceasta e foarte bună de carne și de lapte. E și mai mâncăcioasă, ca cea ardălenească și crește mai iute. Pe când o vacă albă abia produce la an 1000 litre lapte o vacă de rassa „Pinzgau“ produce până la 3000 litre. Prin urmare dacă vom rassa bună de lapte să alegem rassa „Pinzgau“.

Ce-i drept, în timpul din urmă s'au adus în unele comune săsești din Ardeal și vite de rassa „Simmenthal“, niște vite frumoase, mari și de colorată galbuie, ca grăul, dar deocamdată fiind cam puține și foarte scumpe răspândirea lor reclamă timpuri mai bune și mai pacinice.

Pe lângă rassa mai trebuie ținut seamă și de alte împrejurări, precum și de însușirile singuraticale ale vacilor bune de lapte. Căci o rassa vestită încă nu e garanță îndestulătoare la alegerea vacilor bune. Adeseori se ivesc și între va-

cile unei rase — dealtfel vestită — de acelea cari dau puțin lapte astfel, că trebuie anume căutată marfa bună.

La alegerea vacilor lăptoase trebuie să cercetăm cu deamănuntul forma lor dinafară, care ne deslușește asupra multor părți bune ale lor. De regulă sunt puțin cam uscățive, au un uger foarte mare și nu e cărnos, pielea e fină și subțire, părul luciu și neted. Vinele de lapte, cari conduc la uger sunt groase și pornesc din o umflătură, pe care dacă punem degetul și o apăsam ni-se cufundă în o groapă, care s'a numește izvorul laptelui. Pe lângă lucrurile acestea mai trebuie să căutăm și la familia din care s'a trage vaca de lapte. Din părinți buni s'a nasc copii buni, să potrivește întru toate și aici.

De lucrul acesta nu s'a prea ține seamă în viața de toate zilele. De regulă numai de mamă se ține seamă, iar însușirile taurului sunt cu totul nesocotite.

Comunele noastre politice, cari au datorința de a se îngriji de cumpărarea taurilor comunali de regulă caută mai mult la forma din afară a acestora, la colorarea lor, dar nici de cum la familia din care se trag. Astăzi însă e de mai mare însemnătate a avea tauri decât frumoși, căci aceștia ne pot aduce venit de zeci de mii la prăsierea vacilor bune de lapte. E un lucru astăzi prea bine cunoscut între economii pricepuți, că un taur a cărui mamă și peste tot a cărui familie a fost bună de lapte însușirile moștenite dela părinți le va putea lăsa moștenire urmașilor și urmașelor lui.

Deci la cumpărarea de tauri, dacă găsim astfel de exemplare despre ai căror înaintași avem cunoștința sigură, că au fost buni în ce privește însușirile vitelor de lapte, să le dăm întâietate și să-i plătim mai bine, căci ne vor aduce foloase cu mult mai mari, decât taurii cari numai frumuseța o au.

Natural, că cercetarea astorfel de împrejurări e foarte anevoioasă, dar cu toate acestea nu e cu neputință.

În patria noastră sunt multe comune, în cari economii sunt uniți în tovarășii pentru valorizarea laptelui numite »lăptării«, unde s'a cercetează de mai de multe ori peste an laptele dela diferite vaci cu privire la mulțimea și la bunătatea lui și în felul acesta ușor se pot afla vacile bune de lapte, cari apoi se țin spre prăsilă și ai căror urmași să pot tot mai bine de volta în direcția aceasta. Prin o lucrare cu toameu putem ajunge, ca o vacă, carea abia a dat 2000 litre lapte în a 5-a sau a 6-a generație (rând) să aibă urmașe, care să dea 3000 până 3500 litre lapte, ceea ce e un capital foarte frumos astăzi, când litra de lapte s'a plătește cu 36—40 fil. Venitul din laptele ei s'a urcă la 1400 cor, la an mai având pe deasupra și vițalul. De sine înțeles, că pe lângă toate lucrurile de mai sus să nu s'a uite nici nutirea bună a acestor vite. Pe lângă o hrănire cu nutreț rău, cu ulei sau paie nici cea mai bună vacă de lapte nu va umplea șiștarul. Vara pășune bună și nu prea îndepărtată de grajd, eventual o nutrire bună în grajd cu lufarnă verde, trifoi și alte nutrețuri verzi, iar iaraa fân și otavă bună, napi din greu, tăieși mărunți și amestecați cu pleavă, tărățe sau cerlială de ocuroz, eventual turte pisate mărunți și presărate pe napi sunt iarăși tot stătea lucruri, dela cari atâră izvorărea cât mai bogată a laptelui.

Am spicuit în fuga condeiului o seamă de povești, cari cred că vor aduce mare folos aceluia cari să ocupă și să interesează de prăsierea vacilor de lapte, cari în economia de vite îndeosebi lângă orașe prin laptele lor ni se prezintă, ca economii cea mai bună și mai bănoasă.

I. O.

Cu adâncă durere am primit la încheierea gasetei vestea întristătoare, că I. P. S. Metropolitul IOAN MEȚIANU, a răposat Joi seara la orele 5^{1/2}, după îndelungate suferințe. — Dumnezeu să-l odihnească.

Redactor responsabil: Dr. Ioan Broșu.
Pentru editură responsabil: Ioan Hereș.
Tiparul: „Tipografia Poporului“

„ANDREIANA“

instituit de credit și economii, societate pe acții în Rășinariu. — takarékos és hitelintézet részvénytársaság Resináron.

Convocare.

Domnii acționari ai institutului de credit și economii „Andreiana“ societate pe acții în Rășinari (Resinár) se convoacă prin aceasta la a

V-a adunare generală ordinară

pe Joi, în 24 Februarie st. n. 1916 la orele 4 p. m. în localul școlii cu următorul:

Program:

1. Deschiderea adunării și constituirea.
2. Raportul direcțiunii și al comitetului de supraveghere asupra bilanțului pe 1915.
3. Impărțirea venitului curat și darea absoluturului direcțiunii și comitetului de supraveghere.
4. Fixarea marcelor de prezență pentru anul 1916.
5. Închiderea adunării.

Notă: Acei domni acționari cari voesc a participa cu vot la adunarea generală sunt poftiți a-și depune acțiunile, cu 3 zile înainte de adunarea generală, precum și documentele de plenipotență la cassa institutului în Rășinari.

Rășinari (Resinár), la 30 Ianuarie 1916.

Direcțiunea.

Activa Vayon	Bilanț la 31 Dec. 1915. — MÉRLEGSZÁMLA 1915 ÉVI DEC. HÓ 31-ÉN.		Pasiva Teher
	K f.		
Cassa în număr. — Pénztári készlet	8.926.94		Capital societar — Részvénytőke
Cambii — Váltók	59.094.35		Fond de rezervă — Tartalék alap
Cambii cu acoperire hipotecare — Jelzálogos váltók	63.801.—		Fond de penziuni — Nyugdíjalap
Imprumuturi pe obligațiuni — Kötvénykölcsönök	88.524.—		Fond cultural — Közművelődési alap
Depuneri proprii — Saját betétek	186.142.87		Depuneri spre fructificare — Takarékbetétek
Efecte — Értékpapírok	4.834.50		Dividendă neridicată — Fel nem vett osztalék
Mobiliar — Felszerelés	400.—	360.—	Interese anticipative — Előlegezett kamatok
Amortizare din mobilier — Leírás felszerelésből	40.—	360.—	Profit curat — Tiszta nyereség
Interese restante — Hátralékos kamatok	1.661.87		
	413.345.53		

Az igazgatóság.

Capital societar — Részvénytőke		K f.
Capital societar — Részvénytőke	30.000.—	
Fond de rezervă — Tartalék alap	12.400.—	
Fond de penziuni — Nyugdíjalap	1.000.—	
Fond cultural — Közművelődési alap	800.—	
Depuneri spre fructificare — Takarékbetétek	363.385.18	
Dividendă neridicată — Fel nem vett osztalék	30.—	
Interese anticipative — Előlegezett kamatok	1.880.90	
Profit curat — Tiszta nyereség	3.849.45	
	413.345.53	

Spese Kiadás	Contul Profit și Perdere — NYERESÉG ÉS VESZTESÉG SZÁMLA.		Venite Bevétel
	K f.		
Interese la depuneri — Betéti kamat	17.944.28		Interese dela cambii — Váltók kamatai
Interese fondului de rezervă — Tartalék alap kamat	592.—		Interese dela cambii cu acoperire hipotecare — Jelzálogos váltók kamatai
Dare — Adó	1.050.27		Interese dela obligațiuni — Kötvény kölcsönök kamatai
10% dare la int. de depuneri — 10% betéti kamat adó	1.794.43		„ „ depuneri proprii — Saját betét kamat
Competință de timbru — Bélyegilleték	31.78		„ „ efecte — Értékpapir kamat
Spese curente — Folyó költségek	212.86		Proviziuni — Jutalék
Salare — Fizetések	800.—		
Porto — Postadij	80.—		
Chirie — Házbér	200.—		
Marce de prezență — Jelenléti jegyek	106.—		
Amortizare din mobilier — Leírás felszerelésből	40.—		
Profit curat — Tiszta nyereség	3.849.45		
	26.701.07		

Rășinari, la 31 Decembrie 1915.

Resinár, 1915. évi december hó 31-én.

Direcțiunea: — Az igazgatóság:

Dr. Bucur Iános, m. p. Lungu Maniu, m. p. Iacob Ciucian, m. p. Bucur Vidrighin, m. p. Bucur Lungu, m. p. Emilian Cioran, m. p. cont. — könyvelő
 dr. csec. — vezérigazgató președ. — elnök Coman N. Droc, m. p. Iacob Isdraila, m. p. Eremia Dăncășiu, m. p. cassar — pénztárnok

S-a cenzurat și aflat în consonanță cu cărțile purtate în ordine. — Felütvizsgáltatott és o rendben vezetett könyvekkel egybehangzónak találtatott.

Rășinari, la 30 Ianuarie 1916.

Resinár, 1916 évi január hó 30-án.

Comitetul de supraveghere: — A felügyelő bizottság:

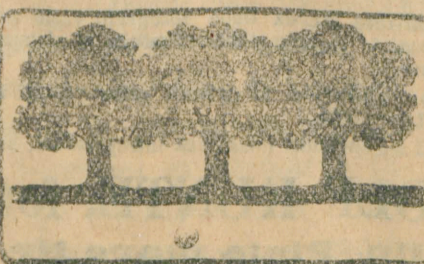
Gheorghe Comșa, m. p. prez. — elnök.

Aleman Dăncășiu, m. p.

Ioan Giurcoiu, m. p. notar — jegyző.

Berea albă și neagră din
Bereria dela Trei-Stejari
 în SIBIU

este foarte bună și gustoasă!

Amestec bere
 a cărei
 substanță
 este de toți
 cunoscută
 în orașe
 și în sate

Că berea
 este foarte
 bună și
 gustoasă
 este cunoscut
 de toți
 în orașe
 și în sate

Cea mai bună apă pentru dinți.

a fost la mai multe expoziții internaționale premiata cu cele mai înalte distincțiuni.

500 coroane plătesc aceleia, care după folosirea

apă de dinți alui Bartilla —

și încă 80 fileri — va suferi iarăși de dureri de măsele sau care va mirosi rău din gură.

Ed. Bartilla-Winkler's Nachf. L. PLAN,

Wien, X., Goethegasse 7.

Se capătă în toate farmaciile. — Să se ceară prețurându-se apă de dinți alui

BARTILLA. Denunțări de falsificări vor fi bine plătite. La locuri unde nu se poate

capăta, trimite cu 7 sticle cu cor. 6.50 franco.

Cremă de dinți

KALODONT
 70 filleri

„Insoțirea de credit în Paloș“.

CONVOCARE.

Membrii „Insoțirii de credit în Paloș“ sunt invitați prin aceasta, în conformitate cu § 20 din statute la a

VIII-a adunare generală ordinară

care se va ține în Paloș, în 15 Februarie n., respective în caz că nu se adună membrii în deajuns pentru a putea aduce decizii valide, atunci se va ține în 20 Februarie n. a. c., la 2 oare p. m., în școala confesională, cu următoarea

Ordine de zi:

1. Raportul direcțiunii și bilanțul anului de gestiune 1915.
2. Raportul comitetului de supraveghere.
Paloș, 16 Ianuarie 1916.

3. Distribuirea profitului net realizat.
4. Eventuale propuneri.

DIRECȚIUNEA.

Activa—Vagyon **Bilanț la 31 Decembrie 1915 — Mérlegszámja 1915. dec. 31-én.** Pasiva—Teher

	C	f	C	f		C	f	C	f
Casa în nmărar — Készpénzkészlet			6205	56	Cvota vărsate — Befolyt üzletrészek			3311	—
Escout — Leszámitolt váltók			125416	—	Fondul de rezervă — Tartalékalap			4300	—
Debitori — Adósok			568	41	Depuneri spre fructificare — Takarékbetétek			48235	95
Mobiliar — Felszerelések			100	—	Reescont — Visszeszám. váltók			123891	90
Moară — Malom			12500	—	Creditori — Hitelzők			756	66
Mașini agricole — Gazdasági gépek			5500	—	Interese tranzitoare — Átmeneti kamatok			3100	—
Cereale — Gabona			397	36	Profit curat — Tiszta nyereség			251	82
Cumpăna — Hidmérleg			700	—					
Inter. tranzitoare restante — Átmeneti hátralékos kam.			2440	—					
Inter. transit. de reescont — Atm. visszeszám. kam.			2020	—					
			182847	33				182847	33

Debit—Tartozik **Contul Perdere și Profit — Veszteség és Nyereség száma.** Credit—Követel

	C	f	C	f		C	f	C	f
Interese de depuneri — Takarékbetét kamatok	2356	40			Interese de escont — Leszámitolási kamatok			15250	70
Interese de reescont — Visszeszámolási kamatok	12382	75	14739	15	Venite dela mașini agricole — Gazd. gépek utáni jöv.			427	70
Spese — Költségek:					Venite dela moară — Malom utáni jövedelem			1280	—
Salare — Fizetések	1600	—			Venite dela cumpăna — Hidmérleg utáni jövedelem			53	12
Relut de cvartier — Lakbérilletmény	200	—			Venite dela cereale — Gabona utáni jövedelem			134	—
Chirie — Házbér	100	—			Provizioni — Jutalékok			374	18
Spese de cancelarie, încălzit, luminat etc. — Irodai költségek, fűtés, világítás	155	42							
Porto — Postai költség	42	59	2098	01					
Dare: directă și aruncuri — Adó: egyenes és pótdadó	195	08							
10% după inter. de dep. — 10% betéti kamatok után	235	64	430	72					
Profit curat — Tiszta nyereség				251	82				
			17519	70				17519	70

Paloș, 31 Decembrie 1915. — Paloș, 1915. december 31-én.

Emil T. Gheaja m. p.
președinte. — elnök.Ilie Măteiu m. p.
contabil-cassar — könyvelő pénztárnok.

Direcțiunea: — Az igazgatóság:

Atanasie Grapă m. p.

Măteiu Rusu m. p.

George Iambor m. p.

Petru Codrea m. p.

Am censurat conturile prezente și le-am aflat în ordine și consonanță cu registrele principale și auxiliare. — Jelen számlákat megvizsgáltuk és azokat rendben és fő és segéd-könyvekkel összehangoltnak találtuk.

Paloș, în 16 Ianuarie 1916. — Pálos, 1916. január hó 16-án.

Comitetul de supraveghere: — A felügyelő-bizottság:

Niculae Lascu m. p.

George Nedec m. p.

Ioan Andrei m. p.

Niculae Romaniiță m. p.

Ioan Vocilă m. p.

Nicolae Stan m. p.

O casă,

Zidită solid, cu prăvălie și cu licență pentru băuturi sigilate, trafic și sare, împreună cu o grădină și o vie de 2500 de vițe, apoi și o grădină de pomi cu 200 de feluri pomi bine roditori, e de vânzare, din mână liberă. Informațiuni se pot căpăta în Marktschelken Nr. 259. Șeica mare.

Un comis harnic,

află loc, sub condiții favorabile la Firma Ioan Comșa și Fiu, Selște (Szelistye).

5000 klg. pește sărat.

marfă bună se află de vânzare în Strada turnului Iohann Schtafel. Aleman Dragoie, Reșinar.

Sprijiniți industria română!

Vasile Ban,

depozit de încălțăminte — la „Cisma mare roșie“.
Sibiu, Strada Ounei (Burgergasse) Nr. 7, Sibiu.

Atrag atenția onoratului public din loc și jur că mi-am asortat

depozitul cu ghete

de tot felul și de lux pentru copii, dame și bărbați.

după cursul zilei

1500 perechi de bocanci

cu prețul dela 20 cor până la 28 cor. lucrați din materialul cel mai bun pentru domni, muncitori și militari.

Serviciu prompt.

Tot același depozit se află în strada Cisnădiei Nr. 49 sub firma L. Ban.

Nu pierdeți ocazia și vă convingeți!

FOAIA POPORULUI

pe CÂMPUL DE LUPTĂ

se poate trimite ori-unde și cu începere de ori-când, ceea ce aducem la cunoștință cetitorilor noștri, spre orientare, în urma mai multor întrebări ce primim mereu.

Prețul abonamentului este: **2 cor.** pe timp de 5 luni de zile.

Pentru abonamente pe câmpul de luptă statorim prețul de 2 cor. pe timp de 5 luni, fiindcă știm, că suma de 2 cor. (în bani de hârtie, bancnote de câte 2 cor.) se trimite mai ușor. Schimbarea adresei altundeva, tot pe câmpul de luptă, sau mai târziu în vr'un oraș ori sat din Regatul Monarhiei austro-ungare, se face gratuit; e necesar a scrie noua adresă pe o carte postală, unde să se spună însă și adresa de mai înainte.

Prețurile de acestea se pot face și din partea celor de acasă, dacă se trimite Foia la vr'un neam sau cunoscut de pe câmpul de luptă ori în altă parte a Austro-Ungariei.

ATELIERUL FOTOGRAFIC

din Piața mare Nr. 19

este complet renovat și inzestrat cu cele mai moderne aparate și mijloace tehnice.

Proprietarul cel nou, își va da silința să satisfacă pe deplin dorințele publicului.

Ca specialitate lucrez după fotografiile vechi și stricate, ca de pildă a celor căzuți în războiu, tablouri marite și pictate, cari vor fi cu totul asemănătoare.

Observare: Văduvele și orfanii celor căzuți în războiu vor avea scăzământ la plată.

Rugând să-mi sprijiniți noua mea întreprindere, semnez cu stimă:

RUDOLF KUNTE, fotograf

Sibiu, Piața mare Nr. 19,

vis-à-vis de prăvălia lui Fuchs.